

Нѣма кѣсметѣ

да получи кутията цигари

Искамъ, а не мога да разкажа, колко много обичахме Смирненски. Ние, хилядитѣ младежи, окрепнали презъ войната и въ първитѣ години следъ нея. Не само пѣснитѣ му — обичахме самия него, младежа, който живѣеше изъ „мансардитѣ на голѣмия градъ“. Той си бѣ нашъ, свой. На комуто отъ насъ паднѣше пжтъ можеше да го види, да чуе смѣха му, да стисне ржката му.

Ние очаквахме новитѣ му пѣсни, но тѣ не ни изненадваха—възторгътъ имъ по онова време трептѣше въ душитѣ на всички ни, а той — поетътъ—знаеше какъ и можеше да го разкаже и предаде на другитѣ. Конницата, Йоханъ, Безименнитѣ души — да ги изброявамъ ли?

Рѣдко поетъ е успѣвалъ да обхване така пълно и да отрази толкова непосредствено и силно онова, което е вълнувало неговитѣ съвременници. Такова сливане между дѣлото на поета и дѣлото на неговитѣ читатели — следъ Ботева — е единствено у насъ.

Смирненски често се криеше задъ псевдонимитѣ си, но ние го търсѣхме и разбира се, често грѣшихме — щѣше ни се всѣка хубава работа да е отъ него. А и простички си бѣхме—не всѣкога можехме да различаваме поетитѣ по особенния строй на тѣхнитѣ творби. Единъ день въ една врачанска книжарница „пламна“ споръ между менъ и поета Дим. Вежиновъ. Азъ твърдѣхъ, че Хр. Смирненски и Хр. Ясеновъ сж две имена на единъ и сжщи поетъ. Вежиновъ, запознатъ лично и съ двамата, ми се смѣе:

— То бива невежество бива...

Спорътъ трая часове, накрая решихме да пишемъ на Смирненски. Нека самиятъ той докаже, кой отъ насъ е правъ. Който загуби — ще купи три кутии „Картелъ първо“. Написахме картичката. Приложихме още една за отговоръ. Дълго време пазихъ като най-сжжпъ споменъ тая картичка. Пропадна веднѣжъ... Но помня горе-долу съдържанието ѝ:

